

[Kai Dige Bach]

har undgået, så kan det da ikke være rigtigt, at man skal af med en hel masse med tilbagevirkende kraft. Der er altså noget galt i ræsonnementet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af lovforslag nr. L 291:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven og andre skattelove. (Lempelse af beskatningen af ejerboliger m.v.).

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 17 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

17) Første behandling af lovforslag nr. L 292:

Forslag til lov om tilbagebetaling af afgift af renter af forbrugslån m.v.

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ilse Hansen (S):

Da der i dagens løb er sagt mange af de mere overordnede ting om de lovforslag, der nu skal behandles, skal jeg kun gøre nogle korte bemærkninger.

Ved fremsættelse af lovforslag nr. L 292 om tilbagebetaling af afgift af renter af forbrugslån får vi nu endelig gjort op med kartoffelkuren.

Socialdemokratiet har hele tiden været modstander af den såkaldte kartoffelrente, og vi mener nu, at tidspunktet er kommet, da den kan gøres op. Der er ikke længere behov for at beholde kartoffelrenten.

Jeg synes, det er det helt rigtige tidspunkt at få pengene ud i forbrug på, således at vi kan få mere gang i den indenlandske økonomi til gavn for beskæftigelsen.

Regeringen har i forbindelse med fremsættelsen af lovforslag nr. L 291 om ændring af ligningsloven og andre skattelove indeholdende en lempelse af beskatningen af ejerboliger for os at se fundet en fornuftig model for omlægningen af kontantlån, der gør det muligt for låntagere med gamle højtforrentede kontantlån at omlægge disse til nyere og billigere lån, så der bliver en forrentning med det nuværende lave renteniveau.

Vi finder det i Socialdemokratiet vigtigt, når vi ser på det samlede billede af boligejere, at også boligejere med højtforrentede kontantlån får en fair mulighed for at blive i deres hus eller sælge det, hvis det er det, de ønsker eller har brug for.

For så vidt angår forslaget om beskatningen af udlejning af sommerhus og fritidshus ser vi regeringens forslag som en forenkling af reglerne, en forenkling, som vil skabe større interesse for udlejning til turister, hvilket vil give turistsektoren et skub fremad i den rigtige retning.

Med hensyn til de blåstemplede kontantlån ser vi i Socialdemokratiet forslaget som en mere fleksibel obligationsudstedelse, når det sker i den begrænsede udstrækning, som lovforslaget lægger op til. Det vil både give en lavere rente og betyde lavere låneomkostninger og dermed et mere effektivt obligationsmarked samt en ønskelig produktudvikling på realkreditområdet.

Med hensyn til nedsættelse af den almindelige lejeværdisats fra 2½ til 2 pct. skal forslaget jo ses som et led i det samlede billede, således at vi kan leve op til regeringsgrundlaget for de økonomiske vilkår for boligejerne.

Forslagene skal være med til at styrke og skabe ro på ejerboligmarkedet, da boligmarkedet som bekendt for alle i meget lang tid forud for denne regerings tilblivelse har været præget af usikkerhed, og det har betydet faldende efterspørgsel på ejerboliger. De er et væsent-

[Ilse Hansen]

ligt bidrag til at give boligejerne den tryghed, som der er så stort et behov for. Det skal være sådan, at den enkelte familie skal kunne blive i sit hus, hvis det er det, den ønsker. Det skal også være sådan, at den samme familie kan sælge sit hus, hvis det er det, den ønsker – også uden at blive påført store økonomiske tab ved salget. De moderne tiders stavnsbånd med ikke at kunne sælge sit hus skulle gerne med forslagene være løstnet væsentligt.

Pernille Sams (KF):

Det er mange forskellige elementer, regeringen har valgt at koble sammen i et enkelt lovforslag. Jeg vil knytte nogle kommentarer til visse elementer, men overordnet skal de ses i sammenhæng med alle de andre lovforslag, regeringen netop har fremsat. Derfor vil vores tilslutning også afhænge af de forestående forhandlinger om hele lovkomplekset.

Det må være skæbnens ironi, at dette lovforslag hedder lovforslag nr. L 291. For to måneder siden afviste den selv samme skatteminister lovforslag nr. L 191, et lovforslag med næsten samme indhold som en del af det nærværende, nemlig omlægning af kontantlån. Men dengang var det fremsat af Det Konservative Folkeparti, og skatteministeren lagde bestemt ikke fingrene imellem, da han over for Folketinget redegjorde for, hvor negativt det var, og hvilke håbløse konsekvenser lovforslaget havde.

Nu har piben sandelig fået en anden lyd. Det kan landets mange hundredtusinde boligejere og landmænd med kontantlån være glade for, men det virker ærlig talt noget ussel, at fordi det er oppositionen, der har fremsat et lovforslag, bruger skatteministeren en helt anden argumentation imod det og fortæller, hvor dyrt for samfundet det vil være. Men når det er hans eget forslag, kommer alle de saglige argumenter og de reelle beregninger frem fra skuffen. Sagen er nemlig, som jeg også sagde det for to måneder siden, at det koster ikke staten en eneste krone. Tværtimod vil det efter rentefaldet være en fordel både for boligejerne og for staten at få mulighed for at omprioritere de gamle højt forrentede kontantlån.

En nærlæsning af Folketingets forhandlinger om lovforslag nr. L 191 i marts måned sammenlignet med de provenuberegninger, der følger med dette lovforslag, kan ikke undgå at

frembringe det indtryk, at skatteministerens argumentation og økonomiske baggrundsregninger er helt tilfældige og valgt til den lejlighed, de skal bruges i. Det er i hvert fald generelt blevet meget svært at tage skatteministerens konsekvensberegninger alvorligt og seriøst, når man kan se, at der mere er tale om politisk holdning end økonomiske realiteter i argumenterne.

Men i dag må vi vel hellere glæde os over, at regeringen er blevet overbevist om rigtigheden i vores forslag. Der er som bekendt også mere glæde i himlen over én omvendt end over 10, der i forvejen er frelste. Vi forstår i øvrigt ikke, hvorfor regeringen vil forhindre indfrielsen af de gamle kontantlån. Det virker unødigt restriktivt.

Så er der forslaget om de almindelige fast forrentede kontantlån og nyskabelsen i kontantlånene med rentetilpasning. Man kan næsten ikke lade være med at spørge: Hvorfor vælger regeringen at give mulighed for, at der nu opstår en ny generation af kontantlånere, der måske får samme problemer som dem, vi løser op for nu, for så vidt angår kontantlån fra før 19. maj 1993? Og hvorfor lægger regeringen op til, at det skal være mere fordelagtigt på længere sigt for borgerne at vælge et rentetilpasningslån end et fast forrentet lån? Ved den facon, regeringen har valgt, tvinger man efter 1995 boligejerne ud i en stor renteusikkerhed, og det er da uheldigt specielt i en lavrentetid, hvor det er positivt at få et fast forrentet lån, så man ved, hvad man har at rette sig efter.

Med den økonomiske politik, regeringen lægger op til med større offentlige udgifter og større underskud, er der jo heller ingen, der siger, at vi kan holde vores lave renteniveau i længere tid.

Men nu vil jeg så vende mig til de mere centrale dele af skatteomlægningerne, og lovforslaget her sænker lejeværdien med den bebudede halve procent. Men det er langt fra nok til at kompensere for den ekstraskat, der samtidig lægges på boligejerne, ved at regeringen sænker rentefradragets værdi med 8 procentpoint. For at opveje dette skal lejeværdien ikke sænkes med 0,5 pct., men snarere til 0,5 pct., og det er sørgeligt at se, at hverken pensionisternes sats eller satsen på fritidshuse eller boliger, der har en værdi af over 1,4 mio. kr., er omfattet af sænkningen af lejeværdien.

[Pernille Sams]

Men hvad er der egentlig blevet af alle regeringens garantier til boligmarkedet og til den enkelte familie? Dem har vi sandelig ikke hørt meget til efter offentliggørelsen af udspillet. Hvad er der blevet af garantierne i regeringsgrundlaget om, at den enkelte familie fik garanti mod forringelser? Og hvad betyder regeringens pæne ord om, at balancen mellem boligejere og lejere skal fastholdes? Reformen forskyder jo balancen ganske markant. Man sænker godt nok lejeværdien med, hvad der på landsplan svarer til 1,2 mia. kr., men med den anden hånd kræver man yderligere ca. 5 mia. kr. ind hos de samme boligejere, fordi værdien af rentefradraget sænkes med 8 procentpoint.

I alt bliver der tale om en forøget beskatning af ejerboligen med cirka 4 mia. kr., uden at beskatningen på lejeboligen stiger tilsvarende. Beskatningen af de to befolkningsgrupper i de to boligformer forskydes altså meget markant, og det er ikke vores ønske med skattereformen. Vi ønsker ligestilling mellem ejere og lejere, og det kræver, at lejeværdien sænkes langt mere, end der er lagt op til i regeringens oplæg. Vi mener, det er lavere skatter og flere arbejdspladser, der er brug for, ikke generelle omfordelinger, der i den sidste ende bliver til skattestigninger.

Efter vores opfattelse har regeringen svigtet sine løfter til boligejerne om, at der bliver tale om ligebehandling og ens lettelser i skattereformen, uanset om man bor som ejer eller som lejer. Man har ikke bare svigtet garantien til den enkelte familie, men til hele boligsektoren. Regeringen har endda skrevet det i bogen med skattereformens indhold, den bog, regeringen lige har udgivet. På side 30 står der:

»Lempelsen er ens for boligejere og lejere, så der sikres balance.«

Jamen hvad forstår regeringen da ved balance? Ikke det samme, som almindelige mennesker forstår ved det ord i hvert fald, hvis man mener, at en ensidigt forøget beskatning på i alt 4 mia. kr. er udtryk for balance.

Den store ideologisk betonedede forskel i regeringens behandling af befolkningen alt efter, om de har købt deres bolig eller ej, vil vi ikke være med til. Det vil vi kræve ændret i de forhandlinger, der forhåbentlig kommer, således at ejere og lejere behandles ens.

Heldigvis får boligejerne lidt hjælp af rentefaldet, ellers ville boligmarkedet gå i koma

igen efter regeringens planer. Men netop rentefaldet kan være med til at afbøde de værste virkninger af regeringens udspil. Og det er regeringen da også fuldt opmærksom på, så meget, at man oven i købet har taget det med i reformen som et argument for, at boligejerne hermed skulle være fuldt kompenseret.

Men sagen er jo, at netop rentefaldet kunne bidrage til lidt optimisme og til lidt stigninger i boligpriserne på det meget trykkede boligmarked. Men den svagt positive effekt, som rentefaldet kunne få, vil nu blive opvejet af skattereforens negative virkninger.

Jamen alle får indkomstskattelettelser, siger regeringen så, også boligejerne. At boligejerne så er nødt til at bruge deres lettelser i indkomstkatten til at betale den forøgede skat på boligen, mens lejerne kan disponere frit over deres lettelser, det forsøger man at fortie. Men det er jo sandheden.

Når de 4 mia. kr. i forøget boligskat sammenholdes med, at skatteomlægningerne fuldt gennemført efter regeringens optimistiske beregninger gennemsnitlig vil give hver skatteyder 110 kr. om året i lettelse, så skal der ikke meget fantasi til at forestille sig, hvor store stramninger der reelt kan blive tale om for store dele af befolkningen.

Når man dertil lægger skatteministerens udprægede sans for at præsentere de tal, der passer bedst til hans egne interesser, er der ikke noget at sige til, hvis mange familier indser, at det meget nemt kan ende med, at de pæne ord ender i regulære skattestigninger – ganske vist i form af andre skatter, men sammenlagt større skatter.

Der er for meget socialdemokratisk ideologi og fordelingspolitik i skattereformen. Vi vil naturligvis meget gerne gøre vores til, at skattereformen får et bedre indhold, og medvirke konstruktivt på alle områderne til at få det til at hænge bedre sammen og få luget tidslerne væk.

Men det er nødvendigt med markante ændringer og med en helt anderledes fordelingsmæssigt neutral profil, hvor man ikke sorterer befolkningens ret til at få skattelettelser efter, hvilken bolig de tilfældigvis bor i.

For så vidt angår L 292 om tilbagebetaling af forbrugsrenteafgiften er det et af de mange spørgsmål, der er omfattet af finanslovforliget for 1993. Derfor går vi også ud fra, at det er et

[Pernille Sams]

spørgsmål, som regeringen vil indkalde til forhandlinger om mellem de partier, der står bag finanslovforliget.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu har vi i eftermiddagens løb haft en lang debat om boligejernes situation i relation til skattereformen, og det kan da undre, at fru Pernille Sams ikke har haft stunder til at redigere sin ordførertale.

Men så tager vi den da gerne en gang til, for at man ikke skal miste sammenhængen, hvis man slår op på en tilfældig side i referaterne, når de engang er blevet gamle.

Denne regering har med sit udspil til skatte-reform taget et langt større hensyn til, hvordan skattereformen vil påvirke boligejernes situation, end det nogen sinde har været muligt at overbevise Konservative og Venstre om at det var nødvendigt at gøre, da Venstre og Konservative var i regering.

Det tager fru Pernille Sams og andre borgerlige ordførere fra de gamle regeringspartier ganske let. Deres hukommelse går tilbage til den 25. januar. De kan godt huske, at de engang har været i regering, men de kan ikke huske, hvad de lavede. Og det kan man sådan set godt forstå. Sådan er hukommelse nogle gange forfærdelig nænsom. Det har vi set andre eksempler på fra den konservative gruppe.

Men sådan er virkeligheden ikke. Jeg skal minde om et oplæg, som vi har haft til drøftelse et par gange i løbet af dagen, for det er ikke på talen, man skal kende politikerne, det er på handlingen. Der vil jeg henvise til de seneste samlede skatteudspil, som er kommet fra Venstres og Konservatives hånd, nemlig den såkaldte – man sparede ikke på ordene – Økonomisk Reform.

Deri er der regneeksempler på, hvordan man forholdt sig til ejer- og lejerboliger. Der var nemlig ingen kompensation til ejerboligerne overhovedet. Der sænkede man blot skatteprocenterne. Vi har også besvarelser sågar fra den tidligere statsministers hånd, der viste, at det hensyn tog man overhovedet ikke. Det har denne regering gjort. Derfor er det hykleri at sige det, som fru Pernille Sams sagde.

Peter Brixtofte (V):

Da vi i eftermiddags havde en glimrende

diskussion om forholdet mellem ejerboliger og lejerboliger, har jeg ikke tænkt mig at begynde debatten en gang til.

Jeg synes, det var nyttigt, at fru Pernille Sams lige trak de synspunkter frem, som Venstre og Konservative er enige om, og det vil sige, at når det gælder lejeværdien, så er det oplagt, at den lejeværdisænkning, man foreslår, er helt utilfredsstillende i forhold til den sænkning af værdien af rentefradragsretten, som er indeholdt i et andet lovforslag, og derfor er det da udmærket isoleret set at nedsætte lejeværdien. Hvis forslaget havde stået helt alene, havde det været vældig godt, men i sammenhæng med den meget større begrænsning af rentefradragsretten er det særdeles utilfredsstillende.

Når det gælder kontantlånsordningen, er det oplagt, at det især er fru Pernille Sams og Det Konservative Folkeparti, der har gjort en stor indsats, og det er glædeligt, at CD's fru Bente Juncker i regeringen har gjort en stor indsats for at få de tanker gennemført. Det vil vi gerne udtrykke vores sympati for og dermed vores positive holdning over for.

Forbrugsrenteafgiften er noget, vi må se på, men det er sikkert et så populært forslag, at alle partier vil gå ind for det.

Rahbæk Møller (SF):

Fra SF's side kan vi støtte lovforslag nr. L 292 om tilbagebetaling af forbrugsrenteafgiften. Vi var aldrig særlig begejstret for denne afgift. Grundlaget for den var rimelig tilfældigt, og derfor er det rimeligt, at den nu betales tilbage. Det har desuden den sidevirkning, at skatterestancerne vil falde.

Det samme positive forhold kan vi ikke have til lovforslag nr. L 291. For at starte i den positive ende kan vi se fornuft i, at realkreditinstitutterne får bedre muligheder for at udbyde blåstemplede kontantlån. Det kunne vi isoleret set godt støtte.

Til gengæld er vi noget forundret over det andet forslag vedrørende kontantlån, som skatteministeren nu fremsætter. Det er kun et par uger siden, at vi stod sammen med regeringspartierne og afviste det konservative forslag, der stort set er det samme som det, skatteministeren nu fremsætter. Nu kommer skatteministeren selv med det. Det har vi svært ved at forstå.

[Rahbæk Møller]

Forhøjelsen af gavefradraget er ikke vores kop te. Vi er modstandere af gavefradraget og så det hellere afskaffet. Nu foreslår regeringen det altså forhøjet fra 3.000 kr. til 5.000 kr. Det støtter vi ikke.

Vi synes heller ikke, det er en god idé at indføre en bundgrænse på 7.000 kr. for beskatning af lejeindtægter for sommerhusudlejning.

Og så kommer endelig sænkningen af lejeværdien. Vi har hørt meget i dag om de stakels boligejere. De er åbenbart nogle stakler hele bundtet, som regeringen og alle andre følger i én lang uendelighed.

Sagen er, at boligejerne er meget, meget forskelligt stillet. Der er nogle, der vitterlig er hårdt trængt. Det er dem, der har købt hus i de senere år. Men der er også nogle, der har købt hus i 1960'erne og 1970'erne, som i mange år fik direkte penge for at bo i deres eget hus, og som nu sidder utrolig godt i det. Sagen er, at en sænkning af lejeværdien vil gavne alle, både dem, der faktisk har brug for at blive hjulpet, og dem, der aldeles ikke har brug for at blive hjulpet.

Derfor er det en utrolig upræcis måde at forsøge at afbøde nogle negative virkninger for nogle husejere på, og derfor er vi imod denne sænkning af lejeværdien.

Alt i alt må vi sige om L 291, at vi fortsat ønsker at være deltagere i en skattereform, men det kræver rimelig store indrømmelser, hvis vi skal æde det forslag. Det er bestemt ikke vores kop te.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det kan ikke undre, at Fremskridtspartiet er meget positive over for det forslag, som hedder L 291. Fremskridtspartiet har et langt mere vidtgående forslag til nedsættelse af lejeværdien, til opregulering af standardfradraget osv. liggende. Det er førstebehandlet.

Jeg synes, det er lidt sørgeligt, at i uendelig mange debatter i Folketinget har man stået og sagt, at boligejerne kunne være helt trygge, og at der ikke ville ske dem noget, og i dag sidder man og hører, at regeringen nu siger, at boligejerne bliver nærmest forgyldt. Det er lidt for meget at høre på, for det er en notorisk kendsgerning, at nettoboligudgiften for boligejerne stiger.

Jeg synes ikke, det er noget argument, at regeringen så siger: Nå ja, men de, der får stigen-

de boligudgifter, kan jo bare omlægge deres lån.

Det næste bliver vel, at regeringen så også skal til at tage æren for rentefaldet. Men at man inkorporerer det i sine argumenter, taler vel for sig selv.

Det, som er galt ved den måde, man gør det her på, er jo, at boligejerne, som får lavere skat med den her omlægning, skal betale de penge, de får, i ekstra boligudgifter, hvorimod lejerne får fuld glæde af deres lavere trækprocenter. Den form for ulighed synes vi er urimelig, og den er i modstrid med alle de løfter, der har været givet, også af Socialdemokratiet.

Når Fremskridtspartiet har foreslået, at lejeværdien helt skulle afvikles, og at der skulle ske en opregulering af standardfradraget, foruden at vi synes, der burde være fuldt fradrag for renter, så skyldes det, at Fremskridtspartiet har den opfattelse, at Folketinget skylder boligejerne noget. Jeg skal ikke bebrejde den nuværende regering alle de dårligdomme, som den tidligere regering har hældt ned over hovedet på boligejerne. Men jeg er dog nødt til at konstatere, at en hel mængde af de forslag har Socialdemokratiet stemt for.

Det er en kendsgerning, at siden 1986 har boligejere faktisk været udsat for det ene overgreb efter det andet, og senest har man ved hjælp af den nye vurdering opkrævet 4 mia. kr. fra denne i forvejen hårdt ramte gruppe. Så kommer man og siger til dem: Nu får I guld og grønne skove, vi nedsætter lejeværdien med en halv procent.

Jeg er ikke engang sikker på, at det ville være fuld kompensation, hvis man nedsatte lejeværdien til en halv procent.

Det er de almindelige bemærkninger. Jeg synes i øvrigt, at det er lidt sørgeligt, hvis man ikke lærer noget af de fejltagelser, man laver. Jeg tænker på, hvad Folketinget har måttet udføre af nattegerninger for at afværge et antal tvangsauktioner på op imod 20.000, og at vi stadig væk har ca. 15.000 tvangsauktioner om året. Under normale forhold i begyndelsen 1980'erne var der et antal gennemførte tvangsauktioner på 2.500.

Jeg synes også, det er opreklameret, når skatteministeren heroppefra har stået og sagt: Jamen nu er der kommet gang i ejendomshandelen.

[Kirsten Jacobsen]

Man kan af alle avisreferater læse, at ejendomsmæglere rundt omkring i landet tillægger den gode varme søndag akkurat lige så meget indflydelse på den store interesse, der var, som jaet til Unionen og skattereformen. Alle siger nemlig, at på nuværende tidspunkt er det ganske umuligt. Der er en stigende interesse, og det er klart, for der har været bom, stop, i alt for lang tid, så der er en opsparet mængde af folk, som nødvendigvis må købe. Og så er det også årstiden til at gå ud og se på ejendomme.

Jeg ville være meget mere optaget af, hvis skatteministeren eller regeringen kunne komme her og fortælle, hvor mange ejendoms-handler der rent faktisk var gennemført. Det ville være noget, man kunne forholde sig til, og ikke, hvor mange der går om søndagen i det gode vejr og ser på, hvordan andre mennesker bor. Det er en søndagsfornøjelse mange steder i landet.

Forslagets enkelte elementer kunne jeg godt tænke mig at dyrke lidt.

Omlægningen af kontantlån. Jeg vil gerne komplimentere skatteministeren og Socialdemokratiet, fordi man har foretaget denne kovending. Helt fra 1989 ved den første boligpakke har Fremskridtspartiet idelig kæmpet for, at man kunne gøre noget for denne hårdt ramte gruppe. Det er en stor glæde for mig, at det nu lykkes, og det skal der kun lyde tak og ros for. Det kan ikke være meningen, at det er den eneste type, der aldrig har fået en hjælpende hånd, uanset hvor hårdt trængt de var.

Når vi kommer til lejeværdisatsen, har jeg jo sagt, hvad Fremskridtspartiet principielt mener. Vi synes, at det er for dårligt, at pensionisterne ikke får nedsættelse som andre boligejere. Og så kunne jeg godt tænke mig at stille et konkret spørgsmål til skatteministeren.

Når man nu har to forskellige lejeværdisatser, en for helårsbeboelser og en for sommerhuse, hvilket man ikke plejer at have, hvad er det så for en sats, er det husets anvendelse, eller er det husets status, der kommer til at danne grundlag for, om man skal anvende den ene eller den anden kilde, altså lejeværdi 2 pct. eller 2,5 pct.?

Så kunne jeg også godt tænke mig at sige et par bemærkninger om den del af forslaget, som handler om sommerhusreglerne. Jeg kan godt se, at det er dejligt for folk, der har et

sommerhus, at de nu kan få ekstra 7.000 kr. i fradrag. Jeg kan også læse her, at det gælder bruttolejeindtægten, og jeg ved, at skatteministeren har den opfattelse, at bruttolejeindtægten er simpelt hen alt. Det kan jeg også godt forstå, når det har med lejeindtægt at gøre, men jeg mener ikke, at betaling af forbrugsafgifter, som er helt vilkårlige, efter om det er den ene eller den anden familie, der bor i huset, har noget at gøre med lejeindtægten. Hvis man ikke holder forbrugsafgifterne udenfor, kan man komme ud for, at der kun bliver lejet ud til familier uden børn f.eks., for de bruger ikke så meget strøm, og man skal kun beskattes af en lavere lejeindtægt. Det håber jeg på at vi kan se på i udvalget, for det viser sig, at de lejekontrakter, som de store udlejningsfirmaer har, er helt klare på det punkt, og det er meget let at sondre.

Der er også i det afsnit et spørgsmål, jeg gerne vil stille til skatteministeren.

I bemærkningerne til forslaget skriver skatteministeren, at fradraget enten kan opgøres som 40 pct. af lejeindtægten eller opgøres regnskabsmæssigt. Ejeren kan vælge at overgå fra 40 pct.s fradrag til regnskabsmæssig opgørelse, men ikke omvendt. Og så spørger jeg skatteministeren: Er det nu hensigtsmæssigt?

Jeg kan forestille mig en familie, som udlejer sit hus meget, fordi man lige har købt det og gerne skal have råd til at have det, og dermed vælger den regnskabsmæssige opgørelse. Man bliver så pensionist og vil bruge det meget mere selv, og dér kan den anden opgørelse være mere hensigtsmæssig. Jeg vil gerne have en meget fornuftig forklaring på, hvorfor det nu engang forholder sig sådan som her skitseret.

Men når det er sagt, så kan skatteministeren regne med, at Fremskridtspartiet vil støtte forslaget, selv om vi synes, at det er helt utilstrækkeligt, og at det er en alt for dårlig kompensation.

Det andet lovforslag, nr. L 292, om at ophæve kartoffelafgiften, kan vi også støtte. Men når Socialdemokratiet gør så meget ud af at sige, at Socialdemokratiet altid har været imod den, kan jeg ikke undlade at spørge Socialdemokratiet: Hvorfor i alverden skal man så gaffe sig 40 pct. i afgift, inden man udbetaler pengene?

Skatteministeren kan være ganske forvisset om, at der kommer et ændringsforslag fra

[Kirsten Jacobsen]

Fremskridtspartiet. Vi synes, det er helt urimeligt. Den kartoffelafgift burde aldrig have været indført, og derfor skal man altså heller ikke tjene på den, når man får pengene ud.

Bente Juncker (CD):

Jeg skal på CD's vegne sige, at vi kan stemme for disse fremragende forslag, og jeg skal henvise til min ordførertale ved hovedindlægget.

Elisabeth Arnold (RV):

Af hensyn til det fremskredne tidspunkt ville jeg ønske, at jeg kunne holde en lige så kort ordførertale som den foregående ordfører, fru Bente Juncker, men det kan jeg ikke, for jeg kan ikke ledsage disse lovforslag med lige så mange roser, som fru Bente Juncker kan. Det er præcis et af de lovforslag, hvor De Radikale har måttet sluge nogle middelstore kameler; det må vi sige rent ud. Sådan er det.

En af kamelerne er nedsættelsen af lejeværdien med ½ pct. Hvis det stod til os, skulle den slet ikke have været rørt. Der er da også visse økonomiske eksperter og skatteeksperter ude i byen, som har kaldt dette forslag for politisk pop. Det er ikke mit ordvalg, men jeg synes, det er forkert at nedsætte lejeværdibeskatningen; så er det sagt. Men det har vi gjort i enighedens navn, og fordi vi synes, at helhedsindtrykket i skatteforslagene alligevel var fornuftigt.

Om det forkætrede forslag om omlægning af kontantlånene vil jeg gerne sige, at det glædede mig meget at høre, at fru Pernille Sams havde taget den humoristiske tone på og havde glædet sig over, at de partier, som for kort tid siden afviste et tilsvarende konservativt forslag, nu havde en anden holdning og fremsatte forslaget selv.

Jeg vil godt sige fra radikal side, at vi også var med til at afvise det pågældende forslag for et stykke tid siden, men vi blev faktisk efter debatten kontaktet af adskillige, både radikale og andre, som sagde: »Jamen hvorfor afviste I dette forslag, for det var egentlig ikke så tosset? I burde virkelig have kunnet gå ind i en debat om det.«

Derfor var det ikke for os noget stort problem at gå ind for en ændret holdning til dette forslag. Vi må indrømme, at det havde nogle ting, der talte for det, og derfor er vi da glade

for, at vi er blevet klogere. Og vi er også glade for, at fru Pernille Sams tager lidt mere humoristisk på det, end hun gjorde, da hun gik ud i pressen og sagde, at vi alle sammen var utroværdige osv., osv., og lignende stærke ord.

Vi synes også, det er udmærket, at renter af forbrugs lån bliver betalt tilbage. Der er administrative problemer med det, og lad os bare få den sag bragt ud af verden. Det har vi ikke nogen problemer med.

Til sidst vil jeg blot sige om bundfradraget for sommerhusudlejning: Det er ikke vores ønske. Det er heller ikke vores ønske, at fradraget for bidrag og gaver til alment velgørende formål bliver forhøjet fra 3.000 kr. til 5.000 kr. Jeg vil minde om, at Personskatteudvalget foreslog dette fradrag helt afskaffet.

Men da vi i øvrigt er glade for hele skattereformforslaget, tager vi dette her med også – uden begejstring, men med erkendelsen af, at sådan er livets vilkår.

Glønborg (KRF):

Lovforslag nr. L 291 og L 292 er en lille pakke med et blandet indhold.

Det, som folk jo nok har interesseret sig mest for, er ændringen af beskatningen af ejerboliger. Jeg skal ikke læse mere højt af Kristeligt Folkepartis skatteprogram, men jeg vil gerne henvise til, at vi deri også skriver, at en begrænsning af fradragsretten er vi interesseret i, men at den ikke afgørende må ramme de mennesker, som har købt bolig og har disponeret i tillid til de hidtil gældende regler.

Men læg mærke til, at vi skriver »ikke må ramme afgørende«. Vi siger faktisk, at en reduktion af fradragsretten kunne vi godt tænke os, men den skal løbe over en længere periode, f.eks. 15 år. Det vil sige, at vi faktisk godt kunne tænke os at komme længere ned. Men vi skriver naturligvis også, at den så må kombineres med en trinvis reduktion af lejeværdi af egen bolig.

Vi ville altså gerne have gennemført dette her i højere grad, end det er blevet til. Vi var faktisk bevægelige på det område, og jeg kan da godt sige, at vi ikke synes, det var den helt store visdom, at vi fik låst os så fantastisk fast på dette område, at vi næsten ikke kan komme nogen vegne.

Men jeg kan godt se, at nogle mennesker har brug for den reduktion af lejeværdien, som vi

[Glønborg]

laver nu – når vi i øvrigt vil gennemføre den udmærkede skattereform, som vi vil gennemføre – for når værdien af rentefradraget forringes, må vi give en eller anden kompensation til dem, der er kommet til at sidde rigtig dyrt i det.

Jeg må dog sige, at det ærgrer mig noget, at det ikke er lykkedes at få lavet en konstruktion, der rammer folk som mig, for min kone og jeg har boet i et hus bygget i 1954, hvor vi faktisk de første år boede ganske gratis i huset. Alt taget i betragtning boede vi stort set gratis i huset på grund af inflation og skattefradrag osv. Jeg har altid syntes, at det var urimeligt, men da vi ellers holder af huset, har vi selvfølgelig ikke villet flytte fra det af den grund. Men jeg synes, at det ville være helt rimeligt, om vi på en eller anden måde kom til at betale noget.

Derfor synes jeg, at det, at folk i netop den situation, med huse fra den tid, får lov til at betale skat af værdi af egen bolig, er fuldstændig rimeligt. Hvis man kunne lave en administrerbar konstruktion, der kunne skelne, ville den få min fulde tilslutning. Men de kloge siger, at det ikke kan lade sig gøre; nu får vi se, om nogen kan finde ud af at lave den.

Ændringen af gavebidragsordningen har jeg talt om i mit hovedindlæg, og jeg siger selvfølgelig stadig væk tak til dem, som har slugt de nødvendige kameler for, at denne ændring kunne gennemføres. Jeg gør dog lige opmærksom på den helt særlige krølle, der er ved denne ordning. Her er altså nogle mennesker, der giver noget væk, og ved sænkningen af værdien af fradragsretten får de altså ikke helt så megen godtgørelse for det. Læg så lige mærke til, at man ikke har fundet en eller anden måde at give dem nogle ekstra penge på. Nej, man har givet dem det generøse tilbud, at de må have lov til at give noget mere væk. Det er altså ikke en imødekommelse eller en forgyldning af giverne, men en hensyntagen til modtagerorganisationerne, nemlig dem, som gør det samfundsnyttige stykke arbejde. Så man kunne måske se lidt nuanceret på sin modvilje imod denne ordning.

Så vil jeg lige til sidst sige, at jeg egentlig synes, opmuntringen til endnu flere sommerhusejere om at begynde at leje deres sommerhuse ud er ganske fornuftig. Det giver landet en ganske god turistindtægt, så lad os bare tage den med også.

Skatteministeren (Stavad):

Der er rejst en række spørgsmål her. Jeg vil koncentrere mig om et par hovedtemaer og så henvise en række af de spørgsmål, der mere specifikt er rejst, til debatten og spørgsmålene i udvalget.

Jeg vil godt tage fat på en vinkel, som både fru Pernille Sams og fru Kirsten Jacobsen nævnte i deres indlæg, nemlig den, at de penge, boligejerne får, skal de betale i ekstra boligudgifter i modsætning til lejerne. Det er en forkert problemstilling, og jeg vil gerne dokumentere det med bare et par tal.

Lad os i forbindelse med det, regeringen har fremlagt, tage et typisk LO-ægtepar, som har en samlet indkomst på 370.000 kr. fordelt med 160.000 kr. på den ene ægtefælle og 210.000 kr. på den anden ægtefælle. De ejer et hus med en ejendomsværdi på 600.000 kr. De har en bolig-gæld med renter svarende til 60.000 kr. Efter at der er taget højde for det, man taler om i forhold til boligudgifter, er der i 1994 en forbedring på ca. 5.500 kr. og i 1998 en forbedring på ca. 12.500 kr.

Lad os tage et bedrestillet funktionærægtepar, som begge har en indkomst på ca. 270.000 kr., som har en fast ejendom med en værdi på 1 mio. kr., og som har ret høje boligrenteutgifter, nemlig 135.000 kr. De vil få en forbedring i 1994 på 8.000 kr. og en forbedring i 1998 på godt 21.000 kr.

Det synes jeg mere end dokumenterer, at regeringen har ret i sine udtalelser, og at både fru Pernille Sams og fru Kirsten Jacobsen har uret i deres udlægning. Og i disse tal indgår endda ikke de muligheder, der er for at få nedsat renteutgifterne som følge af den lavere rente.

Når fru Kirsten Jacobsen så en lille bitte smule hånende siger, at regeringen næsten også vil tage til indtægt, at renten er blevet lav, kan vi i hvert fald sige, at hvis ikke regeringen meget indædt havde modstået presset imod den danske krone, og hvis ikke regeringen – i modsætning til fru Kirsten Jacobsen – sammen med Venstre og De Konservative var gået ud og havde anbefalet et ja og havde fået et ja, så havde vi ikke stået i den gunstige rentesituation, vi står i i dag. Det er jeg meget overbevist om. Vi er ikke ene om det, men det er også takket være den danske politik, at det lykkes os at have en lav rente.

[Skatteministeren]

Når vi så kombinerer det med de to initiativer, som regeringen her har fremlagt, nemlig at vi giver mulighed for yderligere rentefald i forhold til realkreditlån over de blåstemplede kontantlån, og at vi giver mulighed for, at man kan konvertere gamle kontantlån og tage de gamle fordele med over til det nye lån, så ligger der altså ganske store fordele i det, regeringen har fremlagt.

Jeg er glad for fru Kirsten Jacobsens uforbeholdne kvittering, og jeg er da også glad for, at fru Pernille Sams trods alt fik sagt, at hun var glad for, at forslaget var kommet frem.

Det er så det andet tema, jeg vil tage fat på. Fru Pernille Sams siger, at jeg mente noget andet og benyttede mig af en anden argumentation, da L 191 var til første behandling, i modsætning til i dag, hvor L 291 er til første behandling. Så vil jeg hilse og sige, at det er forkert.

Jeg sagde, da L 191 var til første behandling, at de, der forsøgte at bilde nogen ind, at det var et gratis forslag, tog fuldstændig fejl. Det siger jeg også i dag. Hvis jeg skal sætte økonomi på, hvad omkostningen ved L 291 er – ingen kan gøre det med nøjagtighed – er det formentlig et fradrag oppe i størrelsesordenen 50 mia. kr., der vil blive fordelt over de næste ca. 25 år, op til 30 år. Den udgift er selvfølgelig kun en reel ny udgift, hvis disse lån alligevel ville blive konverteret. Og det er en vurdering, kan jeg hilse og sige, også i Nationalbanken, at med den renteutvikling, der nu er sket, vil disse lån formentlig komme til konvertering over en lidt længere periode, men de vil blive konverteret.

Hvis vi nu forestillede os, at de ikke ville være blevet konverteret, så siger man, at der ikke er en udgift forbundet med det her. Jo, det er der faktisk, for man er nødt til at have de ting med, der sker i forhold til de realrenteafgiftspligtige. De højtforrentede obligationer er med til at holde en høj gennemsnitsrente, som derfor betyder, at vi har en høj realrenteafgift på over 50 pct. i 1993 – som formentlig vil stige til en 54-55 pct. i 1994. Når disse lån bliver konverteret, vil disse højtforrentede obligationsbeholdninger gå ud af de realrenteafgiftssatsen institutioner. Så vil realrenteafgiftssatsen droppe; ingen kan sige nøjagtig med hvor meget, men formentlig med omkring 10 procentpoint.

Det er kun forsvarligt at gøre det i denne sammenhæng, fordi vi med den samlede lov-pakke, der er lagt frem, opnår en lavere beskatningsprocent også af kapitalafkast. Og der er selvfølgelig en grænse for, hvor store ubalancer man kan have også imellem en realrenteafgift og den kapitalafkastbeskatningsprocent, vi har mere generelt.

Så uanset om man forudsætter, at disse lån ville være blevet konverteret, eller de ikke ville være blevet konverteret, koster det over de næste 20-30 år et meget betydeligt milliardbeløb. Det er der i øvrigt også logik i. Hr. Ellemann-Jensen, tror jeg det var, citerede tidligere på dagen Storm P.: »Intet kommer af intet uden lommeuld.« Sådan er det selvfølgelig også her. Man kan ikke give massive lettelser til gruppen af ejerboligejere, uden at nogle andre betaler, og det betyder i denne sammenhæng, at de realrenteafgiftspligtige institutioner ikke længere vil have de højt forrentede obligationer, og at vi får nogle fradrag, som vi ellers ikke ville have fået. Og derfor koster det.

Når jeg i det lovforslag, der er fremsat, kan sige, at det balancerer nogenlunde provenuneutralt i de første 5 år, hænger det sammen med, at vi de første par år – med uændret realrenteafgiftsprocent, for den påvirkes først i 1995 af det her – vil få et ganske betydeligt merprovenu, som så i den sidste del af perioden vil blive modsvaret af et mindre provenu. Det kan godt være, at det er svært at forstå, fru Pernille Sams; vi vil gerne give det på skrift under udvalgsarbejdet, så man får lejlighed til at studere disse problemstillinger nærmere.

Så der er fuldstændig sammenhæng mellem det, jeg sagde under førstebehandlingen af det konservative forslag, og det, jeg kan sige i dag under regeringsforslaget, og de, der måtte have forsøgt at skabe mistillid i forhold til de beske-der, jeg kommer med, og det, jeg siger her fra talerstolen, kan derfor godt begynde at revidere deres opfattelse.

Måtte jeg så også sige til fru Pernille Sams, at det lovforslag, regeringen har lagt frem, er af en ganske anden karakter, selv om jeg er enig i, at hovedformålet er det samme. Det imødegår noget af det, der har været min hovedkritik. Man skal ikke bare kunne sælge sit hus, indfri sit lån og så tage et fradrag med sig, som det nu passer én. Det kan ikke længere lade sig gøre. Vi knytter fradraget til lånet og til huset, og det

[Skatteministeren]

betyder, at hvis der sker ejerskifte, er det også den nye ejer, der får gavn af det. Det betyder også, at det kan have en positiv virkning på boligpriserne. Jeg tror, det er meget afgørende for at få vendt udviklingen, for at få de negative saldi rundt omkring i familiernes selvangivelser vendt om til positive saldi, så man tør begynde at disponere langsigtet også i familierne.

Så på den baggrund er jeg selvfølgelig glad for at kunne konstatere, at der er meget, der tyder på, at ikke mindst disse to lovforslag vil kunne vedtages med ganske brede flertal. Det glæder mig, hver gang jeg kan gøre en sådan konstatering.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Det ville have klædt skatteministeren, hvis han havde indrømmet, at det er det konservative forslag, man har gjort til sit eget. I stedet for skulle Folketinget igennem en masse bortforklaringer om kovendingen, og at det var de samme argumenter, der nu blev brugt, bare i en anden sammenhæng, og hvad ved jeg.

Og så har skatteministeren tillagt sig selv en vane med, at hvis han siger noget, som lyder lidt indviklet, så siger han samtidig, at det forstås alle I andre nok ikke. Jeg synes, det er en ualmindelig nedladende måde at tale til Folketinget på.

Skatteministeren sagde noget, der var forkert, for han begyndte at snakke om, at de realrenteafgiftspligtige institutionelle investorer ville komme til at betale meget mindre til staten, fordi realrenteafgiften ville blive mindre i fremtiden, og derfor ville det her koste provenu. Sagen er, skatteminister, at i starten vil der blive et forøget provenu til staten på grund af, at realrenteafgiften bliver fremskyndet de første år.

Dernæst argumenterer skatteministeren, at i fremtiden vil provenuet blive mindre, fordi genplaceringerne vil blive på et lavere forrentet niveau. Men skatteministeren har så glemt, at han også skal modregne, at den anden side af de samme papirer, nemlig boligejernes lån, er tilsvarende lavt forrentede. Det giver nøjagtig det modsatte, nemlig et lavere skatteprovenutab, kan man sige, for staten, fordi boligejerne har lavere rentefradrag på grund af det lavere forrentede lån. Det modsvarer nøjagtigt,

at de realrenteafgiftspligtige institutionelle investorer skattepligt af renten bliver det mindre. De to beløb går op, og derfor bliver det ikke tilfældet, hvis man også tager boligejernes situation med og den lavere rente, som rentefradraget nu skal beregnes ud fra.

Derfor er det stadig væk en forkert argumentation. Men jeg lægger da også mærke til, at skatteministeren i sit lovforslag har sagt, at det vil være nogenlunde provenuneutralt, så lad os holde os til det.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er da godt, det ikke er ophavsretsloven, vi har til behandling her i dag, for så kunne vi jo have diskuteret, hvem der havde ophavsretten til dette forslag.

Jeg skal ikke hæfte mig ved, at Det Konservative Folkeparti, efter at den regering, som Det Konservative Folkeparti var med i, i over et halvt år nægtede at yde teknisk bistand til Fremskridtspartiet for at få udarbejdet netop dette forslag, fremsatte det, idet fru Pernille Sams åbenbart igennem regeringen fik adgang til at få noget sådant lavet. Det skal jeg slet ikke hæfte mig ved. Jeg synes, det er en god idé, og jeg er glad for det. Om skatteministeren har taget det ene eller det andet forslag, er jeg i og for sig ligeglad med.

Det, jeg hæfter mig ved, er, at den meget hårdt ramte del af boligejerne endelig får en chance for at føle sig behandlet på samme måde som andre. Men der er en bekymring hos mig, og den er kommet efter de mange indlæg, der har gået på, at vi vil se en låneomlægning, som vi ikke havde drømt om.

Når man tænker på de mange milliarder kroner, som realkreditinstitutterne har tabt i de foregående år, så deres pengetanke er totalt tomme og Kreditforeningen Danmark har måttet neddrole sit nyudlån til næsten ingenting osv., så er vi muligvis i en situation, hvor det kan blive vanskeligt. Kreditforeningerne er jo ikke forpligtet til at yde lån, og vi skal nok passe på med ligesom at give befolkningen en forventning om, at man altså bare kan regne med, at det får man gjort.

Jeg tror, at man skal være ærlig og sige, at det bliver meget op til realkreditinstitutterne, om de vil spille med på det her, for de kan jo i og for sig lade være. Problemet for dem bliver

[Kirsten Jacobsen]

jo, at hvis de ikke har penge, reserver, til nyudlån, vælger de vel hellere at bruge den smule, de har, på nye kunder end på at omlægge for de gamle.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Til fru Kirsten Jacobsen vil jeg bare sige, at vores lovforslag ikke var lavet via regeringen. Det er bare for historieskrivningens skyld; men det har vi jo talt om ved en anden lejlighed her fra Folketingets talerstol, så lad os springe det over i dag.

Når jeg har bedt om ordet for en kort bemærkning, er det på grund af skatteministerens rørende opremsning af, hvor meget et LO-ægtepar ville få ud af det, når skattereformen var fuldt gennemført. Nu lagde jeg også mærke til, at skatteministerens eksempler alle sammen var uden indregning af de grønne afgifter. Der var en masse, som ikke var med i tallene; derfor var det lidt svært for os at gennemskue, hvor meget der ikke var med i tallene, men de grønne afgifter var i alt fald ikke med.

Men det interessante ud fra vores kritikpunkt er balancen mellem et ægtepar, der er boligejere, og et ægtepar, der er lejere. Skatteministeren nævner en række eksempler, som sikkert er rigtige – det er ikke godt at vide, om de er det – men det morsomme og det interessante havde jo været, hvis skatteministeren havde gjort sig den ulejlighed at regne konsekvenserne ud for det samme ægtepar, hvis det havde boet i en anden boligform, hvis det havde boet i lejebolig i stedet for ejerbolig. Så kunne man se den forskelsbehandling, regeringen har lagt op til, når nøjagtig de samme mennesker har valgt to forskellige boligformer.

Det er det, vi kritiserer, og det er det, regeringen bliver ved med at snakke udenom og komme med nogle eksempler på, som er lige gyldige i denne relation. Lad os se forskellen for den samme familie, hvis den bor i to forskellige boligformer. Det vil afsløre en skævhed. Den samme familie behandles helt forskelligt alt efter boligform, og det er det, vi har meget imod.

Skatteministeren (Stavad):

Hvis fru Pernille Sams havde lyttet efter det, synes jeg, meget kloge indlæg, som hr. Glønborg havde, havde hun forstået, at man så-

mænd kunne nøjes med at regne på en bolig-ejer, der ikke sad med en stor gæld. Det at fremstille gruppen af boligejere som en grå masse, der har ens økonomi, er det, der giver forvirringen for fru Pernille Sams. Sådan er virkeligheden ikke, og sådan kan virkeligheden heller ikke tales til at være.

Jeg synes egentlig, det er en meget saglig bekymring, fru Kirsten Jacobsen har i forhold til denne omlægning, nemlig om der kan være boligejere, der ikke får det tilbud. Jeg synes, vi i fællesskab skal være meget opmærksomme på, om det også sker. Jeg tror faktisk, at det vil komme til at ske, for denne omlægning betyder jo også, at kreditforeningernes pant bliver bedre, i og med at huslejen falder, og i forhold til egenkapital slipper man jo af med lige så stor gammel gæld, som man får ny gæld. Derfor tror jeg, vi skal ind i meget specielle situationer, for at det ikke også bliver i kreditforeningernes interesse at lave omlægningerne.

Derudover har vi udformet disse lovforslag, så der ikke er nogen indbåsning i forhold til den enkelte kreditforening, således at vi har en, kan vi sige, ordentlig konkurrence imellem de enkelte kreditforeninger. Det kan også være med til at holde den enkelte kreditforening på dydens smalle vej, at den selv kommer til at betale for det, hvis den ikke vil bidrage.

Så jeg tror godt, vi i fællesskab kan holde øje med det, og jeg tror, at der er en interesse hos kreditforeningerne for at få det her til at fungere. Det er også i deres interesse, på samme måde som det er i den enkelte boligejers interesse, på samme måde som det er i samfundets interesse, at vi får vendt udviklingen på boligmarkedet.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om skatteministeren vil give Folketinget de eksempler, han her stod og fortalte os om: de to familier i ejerbolig, hvoraf det ene var et LO-ægtepar, med alle de forudsætninger, som skatteministeren lagde ind i de to eksempler. Vil skatteministeren være sød at give Folketinget udregningerne for nøjagtig de samme familier, hvis de havde boet i en lejet bolig?

Skatteministeren (Stavad):

Jeg vil gerne levere alt, hvad jeg bliver

[Skatteministeren]

spurgt om under udvalgsarbejdet, i den udstrækning det overhovedet er gørligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 293:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Anparter, overskuds- og underskudsselskaber).

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93).

Sammen med denne sag foretoges den næste på dagsordenen opførte sag, nemlig:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 294:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven, kildeskatteloven og personskatteoven. (Beregningsregler for lempelse).

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93).

Lovforslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Klaus Hækkerup (S):**

De to lovforslag, vi nu tager fat på at behandle, er jo en fortsættelse og en del af den samlede pakke, som regeringen har fremlagt.

Det første lovforslag tager udgangspunkt i den virkelighed, som den eksisterende lovgivning har skabt eller har givet anledning til, nemlig det forhold, at der i dag udbydes færdepakkede anpartsprojekter med 10 eller færre deltagere alene med det formål at nedsætte

skatten af anden indkomst for investor, altså uden at der reelt skabes én eneste arbejdsplads.

Lovforslaget, som regeringen har fremsat, går derfor ud på, at investor – den skattepligtige – for at opnå de skattebegunstigende virkninger skal deltage i virksomhedens drift i væsentligt omfang, dvs. med en personlig arbejdsindsats på mindst 50 timer månedligt. Endvidere indebærer lovforslaget en værnregel, kan man kalde det, mod selskabstømnin-ger og en udbygning af den gældende regel om underskudsbegrænsning til også at gælde for erhvervsmæssig udlejning af driftsmidler.

Det andet lovforslag omhandler dobbeltbeskatningsoverenskomster. Den danske skatte-lovgivning tager udgangspunkt i, at den skattepligtige er skattepligtig af indkomst, hvad enten den hidrører fra kilder her i landet eller fra kilder i udlandet. Beskattes en indtægt både her i landet og i udlandet, kan beskatningen derfor let blive urimeligt hård. For at undgå denne situation har Danmark indgået en række dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre lande.

Der findes som hovedregel to typer af dobbeltbeskatningsoverenskomster. Ved den ene, eksemptionsaftaler, ses der ved beskatningen her i Danmark bort fra den indkomst, der er erhvervet i udlandet, og som alene beskattes efter reglerne i udlandet. Ved den anden, baseret på kreditprincippet, sker der beregning af skat af hele indtægtsbeløbet efter danske skatteregler, og der gives derefter et nedslag i den danske skat med den i udlandet betalte skat eller i særlige tilfælde med den i dobbeltbeskatningsoverenskomsten forudsatte skat.

Der kan derfor let opstå den situation, at en dansk skatteyder optager lån i Danmark og får fradrag for renteudgiften i det danske skattegrundlag, mens pengene investeres f.eks. i obligationer i udlandet, hvor renteindtægten er skattefri eller er særdeles lavt beskattet, således at skatteyderen reelt alene beskattes af den indtægt, der oppebæres i udlandet, og får et fradrag i Danmark for det lån, der er optaget her. Det er det hul i skattelovgivningen, som stoppes ved lovforslaget.

Jeg kan på Socialdemokratiets vegne varmt anbefale, at begge lovforslag gennemføres så hurtigt som muligt.